

הַעֲלָבוֹן / ח' אהרונוף

כמו בכל הפסקה הייתה ההמולה בכיתה רבה. איש לא הבחין בבוועז שניגש לראובן ואמר לו: "בוא אלני היום אחר הצהריים, ונלמד ביחד לבחינה". כשבועז אומר "נלמד ביחד", הוא מתכוון לומר: "אני אסביר לך", כי בוועז הוא הילד המצטיין ביותר בכיתה.

5 "נלמד ביחד לבחינה..." מהדהדות המילים באוזניו של ראובן, מהדהדות וצורבות. פניו מאדימות, והוא חש מחנק בגרונו. אכן, בוועז גומל לו טובה תחת רעה... מוטב היה לראובן אילו בוועז היה נוטר לו טינה. העזרה הזו, שמציע לו בוועז, כה מביכה, כה מכאיבה.

ראובן מנסה להשתחרר מהמחשבות, אך לשווא, תמונת הטיול השנתי שבה ועולה לנגד עיניו: 10

הטיפוס למצדה... הוא, ראובן, בראש, מוביל, מארגן שירה, מזרז את החבר'ה. בסוף הטור המתפתל כנחש, מזדחל בוועז, מתנשף ומתנשם. מחנך הכיתה צמוד אליו, מנסה לעודדו: "עוד מאמץ קטן, בוועז, אתה תצליח, אני בטוח בכך".

15 (אך) בוועז בשלו: "זה לא בשבילי, אנוח מעט ואחזור".

והכיתה כולה רואה בעלבונו של בוועז.

"נאט את הקצב", מציע משה, "כדי שהרווח בינינו ובין בוועז יקטן".

"זה יעודד אותנו להמשיך", אומר חנן.

"חבר'ה, מה קורה לכם?" שואל ראובן בלגלוג, "מה קורה? מדוע אתם זוחלים?!" ואז, בלי מחשבה נוספת, שם ראובן את כפות ידיו על פיו וקורא בקול לעבר בוועז:

20 "קדימה, צב, תמשיך לצעוד! אתה מעכב אותנו!" עיני כל הילדים ננעצות

בראובן במבט מוכיח, אך לראובן לא אכפת.

"מה יש, הוא אמר משהו לא נכון? בוועז באמת עיכב את המטיילים..."

ראובן מתעורר מהרהוריו וחוזר להמולת הכיתה.

"היה אפשר לומר זאת גם אחרת", הוא חושב, "למשל: 'הי, בוועז, עוד טיפת

25 מאמץ! הנה, תראה, אתה כבר קרוב אלינו', או אולי: 'בוועז, שלא תחשוב שלנו

הטיפוס הזה הוא קל. גם לנו קשה, אבל זה עומד להסתיים, עוד קצת ודי!" אולי היה עליהם לשלוח שני ילדים שיעזרו לו בלי שהכיתה תרגיש? לא שיתמכו

בו, בוועז איננו נכה חלילה; סתם ליווי ועידוד. איך הוא לא חשב על כך?

ראובן חש צורך עז לבקש את סליחתו של בוועז, אבל איך? הרי מה שהיה – היה...

30 "ראובן, מה קורה לך? למה אינך עונה לי?" שמע את בועז מבעד למסך
ההרהורים. "מה? כן! אבוא היום אחרי הצהריים ו... ~תודה, בועז". מבטיהם
נפגשו. "סליחה..." אמרו עיניו של ראובן. חיוך התפשט על פניו של בועז.